

ΙΕΡΟΣ

Συνταξιάρχης
Βυζύμιος

ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

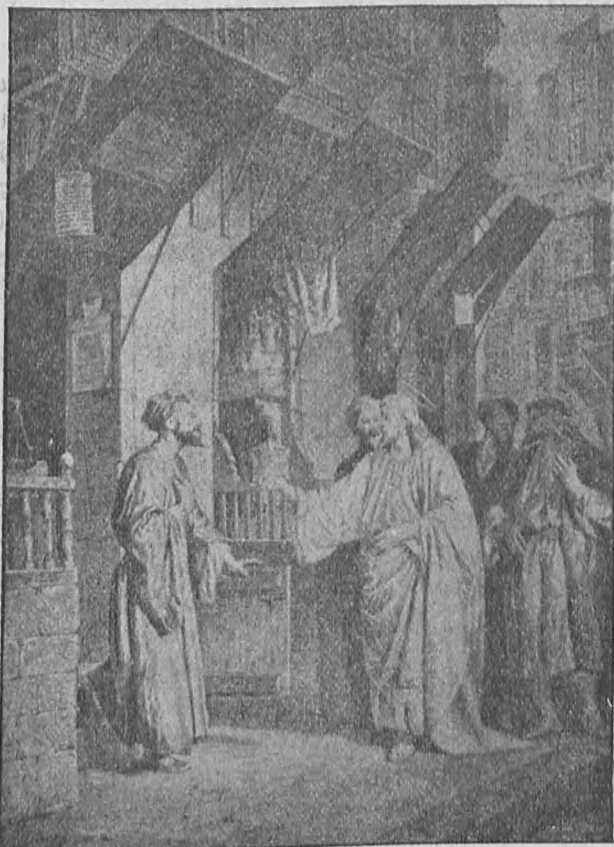
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΠΡΟΝΟΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΑΣΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΣΜΥΡΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ
ΔΑΠΑΝΗ ΔΕ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΟΦΕΛΟΣ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚ. ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ «ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ»

ΕΤΟΣ Α'.

ΣΜΥΡΝΗ 14 Ιανουαρίου 1912

ΑΡΙΘ. 41

«Καὶ παράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκείθεν εἶβεν ἄνθρωπον καθήμενον ἐπὶ τῷ τελεώνιον, Μιτθῆιον λεγόμενον, καὶ λέγει αὐτῷ· ἀκολουθεῖ μοι. Καὶ ἀναστὰς ἠκολούθησεν αὐτῷ». (Ματθ. θ', 9).

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Μυτιλήνης

ΠΑΥΛΟΥ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Η ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΚΑΤΑΝΟΟΥΜΕΝΗ ΔΙΑ ΣΥΝΤΟΜΟΥ ΕΡΜΗΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΩΝ ΠΡΟΣΕΥΧΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 35 φυλλαδίου).

Ἱερὸν κείμενον.

Κεφ. Δ' 9) Ὁ μακαρισμὸς οὖν οὗτος ἐπὶ τὴν περιτομὴν ἢ καὶ ἐπὶ τὴν ἀκροβυστίαν; λέγομεν γὰρ ὅτι ἐλογίσθη τῷ Ἀβραάμ ἡ πίστις εἰς δικαιοσύνην.

10) Πῶς οὖν ἐλογίσθη; ἐν περιτομῇ ὄντι, ἢ ἐν ἀκροβυστίᾳ; οὐκ ἐν περιτομῇ, ἀλλ' ἐν ἀκροβυστίᾳ.

11). Καὶ σημεῖον ἔλαβε περιτομῆς, σφραγίδα τῆς δικαιοσύνης τῆς πίστεως τῆς ἐν τῇ ἀκροβυστίᾳ; εἰς τὸ εἶναι αὐτὸν πατέρα πάντων τῶν πιστευόντων δι' ἀκροβυστίας, εἰς τὸ λογισθῆναι καὶ αὐτοῖς τὴν δικαιοσύνην.

12). καὶ πατέρα περιτομῆς τοῖς οὐκ ἐκ περιτομῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῖς στοιχοῦσι τοῖς ἔχουσι τῆς ἐν τῇ ἀκροβυστίᾳ πίστεως τοῦ πατρὸς ἡμῶν Ἀβραάμ.

13). Οὐ γὰρ διὰ νόμου ἡ ἐπαγγελία τῷ Ἀβραάμ ἢ τῷ σπέρματι αὐτοῦ, τὸ κληρονόμον αὐτὸν εἶναι τοῦ κόσμου, ἀλλὰ διὰ δικαιοσύνης πίστεως.

14). Εἰ γὰρ οἱ ἐκ νόμου κληρονόμοι, κεκένωται ἡ πίστις, καὶ κατήρ-

γηται ἡ ἐπαγγελία; ὁ γὰρ νόμος ὀργὴν καταργάζεται· οὐ γὰρ οὐκ ἔστι νόμος, οὐδὲ παράβασις.

Σύντομος ἐρμηνεία.

Κεφ. Δ' 9). Ὁ μακαρισμὸς λοιπὸν οὗτος πρὸς ποίους ἀναφέρεται πρὸς τοὺς περιτετημένους, ἢ πρὸς τοὺς ἀπεριτεμήτους; Εὐδαίμονες, λέγει ὁ Δαβὶδ, οἱ λαμβάνοντες ἄφραστον ἀμαρτιῶν καὶ δικαιοσύνην. Ἀλλὰ τίνας λαμβάνουσιν ἄφραστον καὶ δικαιοῦνται, μόνον οἱ Ἑβραῖοι οἱ περιτετημένοι, ἢ καὶ οἱ Ἐθνικοὶ οἱ ἀπεριτεμητοὶ; Πρὸς λύσιν τοῦ ζητήματος ἄς ἀποβλέψωμεν εἰς τὴν βιογραφίαν τοῦ Ἀβραάμ. Περὶ τοῦ Ἀβραάμ δηλαδὴ φρονοῦμεν καὶ λέγομεν, ὅπως λέγει ἡ Γραφή, ὅτι ἔλαβεν ἀπὸ τὸν Θεὸν δικαιοσύνην διὰ τὴν πίστιν του.

10) Ἄς ἐξετάσωμεν λοιπὸν, εἰς ποίαν κατάστασιν ἦτο ὁ Ἀβραάμ, ὁπότε ἐλογίσθη πρὸς δικαιοσύνην αὐτοῦ ἢ πίστις του; ἦτο περιτετημένος τότε, ἢ ἦτο ἀπεριτεμητός; Ἄν ἀναγνώσωμεν τὸ σύγγραμμα τοῦ Μαυσέως, τὴν Γένεσιν, 15ον καὶ 17ον κεφάλαιον, βλέπομεν ὅτι ὁ Ἀ-

βραάμ ἔλαβεν ἀπὸ τὸν Θεὸν τὴν δικαίωσιν διὰ τὴν πίστιν του, ὄχι ἀφοῦ πρῶτον περιετιμήθη, ἀλλὰ πρὶν ἀκόμη περιετιμηθῆ.

11). Ἡ δὲ περιτομή, τὴν ὁποίαν κατόπιν ἔλαβεν, ἦτο σφραγὶς πρὸς βεβαίωσιν ὅτι ἐθεωρήθη δίκαιος διὰ τὴν πίστιν του, τὴν ὁποίαν ἐπέδειξεν ὅτε ἀκόμη ἦτο ἀπεριτέμντος, διὰ νὰ εἶναι οὕτω πατήρ πάντων τῶν πιστευόντων ἐκ τῶν Ἑθνικῶν τῶν ἀπεριτεμνόντων, διὰ νὰ δοθῆ καὶ εἰς αὐτοὺς ἡ δικαίωσις παρὰ τοῦ Θεοῦ, λαμβάνοντος ὑπ' ὄψιν τὴν πίστιν των.

12). Καὶ διὰ νὰ εἶνε ἀκόμη ὁ Ἀβραάμ πατήρ δι' ἐκείνους ἐκ τῶν Ἰουδαίων, οἱ ὁποῖοι ὄχι μόνον φέρουν περιτομήν, ἀλλὰ καὶ ἀκολουθοῦν τὸ παράδειγμα τῆς πίστεως, τὴν ὁποίαν ἐπέδειξεν ὁ Γενάρχης ἡμῶν Ἀβραάμ πρὶν περιετιμηθῆ.

13). Διότι ἡ πρὸς τὸν Ἀβραάμ ἡ πρὸς τὸ γένος αὐτοῦ δοθεῖσα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ὑπόσχεσις, ὅτι θὰ τὸν ἀξίωση νὰ κληρονομήσῃ τὸν κόσμον, δὲν ἐδόθη πρὸς αὐτὸν ὡς μισθός, ἐπειδὴ ἐφύλαξε τὸν νόμον, ἀλλ' ἐδόθη πρὸς αὐτὸν ὡς χάρις ἐπειδὴ ἔδειξε πίστιν, διὰ τῆς ὁποίας ἔλαβε τὴν δικαίωσιν. Ὡστε ὁ Ἀβραάμ ἔλαβε τὴν δικαίωσιν καὶ τὴν ὑπόσχεσιν τῆς κληρονομίας τοῦ κόσμου ὄχι διὰ νόμου, ἀλλὰ διὰ πίστεως.

14). Διότι, ἐὰν μέσον πρὸς κληρονομίαν τοῦ κόσμου ἦτο ἡ ἐκτέλεσις τοῦ νόμου, ἐάν, διὰ νὰ γίνωσιν

οἱ ἄνθρωποι κληρονόμοι τοῦ κόσμου, ἀπαιτεῖτο παρ' αὐτῶν ἡ ἀπαράβατος τήρησις τοῦ νόμου, τότε ἡ πίστις εἶνε κενή, δὲν ἔχει καμμίαν ἀξίαν, καὶ ἡ ὑπόσχεσις τοῦ Θεοῦ περὶ κληρονομίας τοῦ κόσμου θὰ ἔχη διαψευσθῆ καὶ θὰ ἔχη καταργηθῆ· διότι, ἀφοῦ πάντες οἱ ἄνθρωποι γίνονται παραβάται τοῦ νόμου, οὐδεὶς θὰ ἐκληρονόμει τὸν κόσμον, ἀλλὰ πάντες θὰ ἐκολάζοντο διότι ὁ νόμος φέρει ὀργὴν Θεοῦ καὶ τιμωρίαν διὰ τὴν παράβασιν αὐτοῦ, καὶ ἐκβάλλει τὸν ἄνθρωπον ἐκ τῆς κληρονομίας, ἐπιβάλλων τιμωρίαν κατ' αὐτοῦ ὡς παραβάτου· ἐνῶ ὅπου δὲν ὑπάρχει νόμος, δὲν ὑπάρχει οὔτε παράβασις, ἐπομένως δὲ οὔτε ἐκπτώσις τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τῆς κληρονομίας τοῦ κόσμου. Ὡστε καὶ ἡ δικαίωσις καὶ ἡ κληρονομία ἐξασφαλίζονται εἰς ὑμᾶς διὰ τῆς πίστεως.

Ἑρμηνευτικὴ προσευχή.

Σύ, ἀγαθὲ Κύριε, χαρίζεις εἰς ἡμᾶς διὰ τῆς πίστεως τὴν ἄφεισιν τῶν ἀνομιῶν καὶ τὴν ἐπικάλυψιν τῶν ἁμαρτιῶν μας. Σὺ δίδεις εἰς ἡμᾶς τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι, ἂν πιστεύωμεν, θὰ γίνωμεν αἰώνιοι κληρονόμοι τοῦ κόσμου καὶ μέτοχοι τῶν ἀγαθῶν Σου ὡς τέκνα Σου. Καὶ Σὺ καλεῖς ἡμᾶς εἰς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τοῦ ἐσχάτου κακοῦ, ὁποῖον ἡ αἰωνία καταδίκη, καὶ εἰς κληρονομίαν τοῦ ὑψίστου ἀγαθοῦ, ὁποῖον ὁ μέγιστος πλοῦτος τῆς υἰοθεσίας καὶ κληρονομίας, ἐν μόνον ἀπαιτῶν ἀπὸ ἡμᾶς τὴν ζῶσαν πίστιν τῆς καρδίας ἡμῶν εἰς τὸν

ὑπὲρ ἡμῶν ἀποθανόντα καὶ ἀναστάντα υἷόν Σου. Ἡ πίστις αὕτη λογίζεται παρὰ Σοῦ εἰς δικαίωσιν ἡμῶν. Διὰ τῆς πίστεώς Σου ταύτης πραγματοποιεῖται καὶ εἰς ἡμᾶς, ὅπως καὶ εἰς τὸν Ἀβραάμ, ἡ ὑπόσχεσις Σου καὶ γινόμεθα κληρονόμοι Σου ἐπὶ τοῦ κόσμου Σου. Ὑψίστα τὰ βραβεῖα ἄφεσις ἁμαρτιῶν, ἀπαλλαγὴ ἀπὸ καταδίκης ἐσχάτης, θεία υἰοθεσία καὶ κόσμου κληρονομία. Ἡ δὲ ἀπὸ τῶν κακῶν σωτηρία καὶ ἡ τῶν βραβείων τούτων κτῆσις, παρεχομένη εἰς ἡμᾶς ὄχι διὰ τὰ ἔργα μας, ἀλλὰ διὰ τὴν πίστιν μας, εὐκόλος καὶ ἐκ τῆς θελήσεώς μας ἐξαρτωμένη. Ἐ-

νίσχυσον λοιπὸν δεόμεθά Σου, Κύριε, τὴν ἀγίαν ταύτην πίστιν Σου ἐν τῇ καρδίᾳ μας, τὴν πίστιν τὴν ζωσαν, τὴν ἀληθῆ, τὴν γόνιμον εἰς ἔργα ἀγάπης καὶ εὐσεβείας. Πρόσθεσε ἡμῖν πίστιν δι' ἀγάπης ἐνεργουμένην, διὰ νὰ γίνωμεν μᾶλλον ἱκανοὶ νὰ κατανοῶμεν τὴν πολύφωτον διδασκαλίαν τοῦ μεγάλου ἀποστόλου Σου καὶ νὰ Σοι εὐχαριστῶμεν ἐκ βάθους καρδίας ἐπὶ μᾶλλον, ἐπαξίως τῆς πατρικῆς πρὸς ἡμᾶς ἀγάπης Σου καὶ τῶν ὑψίστων δωρεῶν Σου. Ἀμήν.

Κ. Α. ΔΙΑΛΗΞΜΑΣ

« ΑΝΑΓΓΕΙΛΟΝ ΜΟΙ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΣΟΥ »

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος).

Α'.

Ἄλλ' ὁ Θεὸς δὲν εἶνε μόνον πνεῦμα. Εἶνε συγχρόνως καὶ ἀγάπη. « Ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστίν », εἶπεν ὁ μαθητὴς τῆς ἀγάπης. Τί εἶνε ἀγάπη; Ἀγάπη εἶνε τὸ γλυκύτερον ἐκεῖνο αἴσθημα, τὸ θέλον νὰ δίδῃ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἐγωϊσμόν, ὁ ὁποῖος θέλει μόνον ν' ἀρπάσῃ, καὶ τὸ ὁποῖον ποθεῖ νὰ ὑπερεκχειλίξῃ εἰς τὰ ἔξω καὶ νὰ ἐκχύνηται ὅπου εὖρη ἄλλα ἐγὼ στεῖρα καὶ ἄγονα, εἰς τὰ ὁποῖα θὰ μεταδώσῃ τὴν εὐωδίαν του καὶ τὸν πλοῦτόν του. Ἀγαπῶμεν καὶ ἡμεῖς. Μήπως ὁ Θεὸς ἀγα-

πᾶ κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον; Ὅχι· ἀλλ' ὅπως εἰς τὴν πνευματικὴν Του οὐσίαν δὲν ὑπάρχουν ὄρια, οὕτω καὶ εἰς τὴν ἀγάπην Του.

Ἡμεῖς ἀγαπῶμεν κάποτε ἀγνά καὶ κάποτε ἁμαρτωλά. Τὸ συμφέρον καὶ ὁ ἐγωϊσμός, ἢ τὸ πάθος καὶ ἡ ἡδονὴ δὲν εἶνε πάντοτε ξένα πρὸς τὴν ἀγάπην μας. Ἄλλ' ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ εἶνε ἀγάπη ἀκηλίδωτος καὶ ἀνόθευτος, διότι εἶνε ἀγάπη ἀγία. Ποία ἀγάπη εἰς τὸν κόσμον ὑπάρχει ἀγιωτέρα καὶ ἀνιδιοτελεστετέρα; Ἡ πατρικὴ καὶ μητρικὴ ἀγάπη. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Θεός, μὴ εὐρίσκων ἄλλο

παράδειγμα γήινον, ὅπερ κατά τι νὰ προσπελάξῃ πρὸς τὴν ἀγάπην Του, ἠὲ δόκησεν νὰ ὀνομαζῆται μήτηρ καὶ πατήρ εἰς τὰς Γραφάς. «Μὴ, ἐπιλήσειαι γυνὴ τοῦ παιδίου αὐτῆς, ἢ τοῦ ἐλεῆσαι τὰ ἔκγονα τῆς κοιλίας αὐτῆς;» ἐρωτᾷ παρὰ τῷ προφ. Ἡσαΐα (μθ', 15) «εἰ δὲ καὶ ταῦτα ἐπιλάθοιτο γυνὴ, ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἐπιλήσομαί σου, εἶπε Κύριος». Καὶ ἐν τῇ Καινῇ δὲ Διαθήκῃ ἐδιδάχθημεν νὰ λέγωμεν «Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς». Τοιαύτη ἡ θεία ἀγάπη, ἣ τις ἀγαπᾷ διὰ νὰ ἀγαπᾷ, πλάττει τὸν κόσμον διὰ νὰ μεταδώσῃ εἰς αὐτὸν ἐκ τῆς εὐτυχίας της, καὶ πεσόντα πάλιν τὸν ἀναπλάττει διὰ τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰ. Χριστοῦ. «*Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον*». (Ἰω. γ', 16).

Πάλιν. Ὅποια εἶνε ἡ ἀγάπη ἡμῶν; Ἀγνὴ μὲν ἄποτε, ἀλλ' ὡς τὰ πολλὰ ἀσθενῆς καὶ ἀδύνατος. Πλουσία εἰς αἰσθήματα, ἀλλὰ πτωχὴ εἰς μέσα πρὸς πραγματοποίησιν τῶν αἰσθημάτων τούτων. Θέλουσα νὰ καταστολισθῇ μὲ πᾶν ὅ,τι ἄριστον τὸ πεφιλημένον, ἀλλ' αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν πολλάκις γυμνὴ. Κεῖται τὸ τέκνον μας παράλυτον ἀπὸ 10 μηνῶν ἐπὶ στρωμνῆς δδύνης. Φεῦ! ἂν ἠδυνάμεθα νὰ τῷ χαρίσωμεν τὴν ὑγείαν! Ἄν ἡ ἀγάπη μας ἦτο πεπρωτισμένη μὲ δύναμιν θαυματουργόν!

Ἄλλ' ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ δὲν εἶνε τοιαύτη. Εἶνε παντοδύναμος, μετακινεῖ ὄρη, πλάττει κόσμους, παρῶγει ἐκ τοῦ μηδενὸς τὸ πᾶν, ἐνδύει τὸ σύμπαν μὲ τὴν πορφύραν τοῦ φωτός καὶ στέφει αὐτὸ διὰ τοῦ διαδήματος τῶν ἀνθέων καὶ τῶν ἀστέρων, πλουσίως μὲν πλάσασα πλουσίως δὲ καὶ ἀστειρευτῶς συντηροῦσα. Πόσον ὠραῖος εἶνε ὁ στίχος τοῦ Δάντου, ὁ κατακλείων τὸν Παράδεισόν του, τὸ τρίτον μέγα ἄσμα τῆς Τριλογίας του, ὅπου ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ παρίσταται ὡς ἡ πρώτη κινήτηριος δύναμις καὶ τοῦ ἡλίου καὶ τῶν ἀστέρων καὶ τῶν κόσμων ὅλων:

L'amor che muove il sole e l'altre stelle.

Οἱ ἀρχαῖοι Θεῶδες, λαὸς ἐξόχως θρησκευτικὸς, ὡς ἀκούομεν, εἶχον, φαίνεται, ἔννοιαν τῆς παντοδυναμίας τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Διὸ καὶ παρίστων τὸν Θεὸν εἰς τὰ ἐμβλήματα τῶν ὡς ἡλίου, ἐξ οὗ τρεῖς ἀκτῖνες ἐξεπορεύοντο. Ἡ μία ἐπιπτεν ἐπὶ πάγου καὶ τὸν ἀνέλευεν ἢ ἄλλῃ ἐπὶ βράχου καὶ τὸν συνέτριβε καὶ ἡ τρίτη ἐπὶ νεκροῦ πτώματος καὶ τὸ ἀνίστα. Εἶνε ἡ εἰκὼν τῆς Παντοδυναμίου ἀγάπης, ἐνώπιον τῆς ὁποίας οὐδὲν ἰσχύει. Καὶ αὐτὸς ὁ θάνατος καὶ αὐτὴ ἡ ἁμαρτία ἀναγκάζονται ἐπὶ τέλος νὰ ὑποξυχθῶσιν εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν θείων βουλῶν, κλίνουσαι τὸ γόνυ εἰς τὴν θεῖαν αὐθεντίαν. Καὶ καθὼς, εἰς τοὺς περὶ Σολομῶντος μύθους ἀνα-

γινώσκωμεν, τόση ἐστάθη ἡ σοφία ἢ δοθεῖσα εἰς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ὥστε καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ τελώνια (δαιμόνια) ἠνάγκαζε νὰ τὸν ὑπουργήσωσιν εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ περιφήμου ναοῦ του, οὕτω καὶ προκειμένου περὶ τοῦ Θεοῦ καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ κακὸν καὶ αὐτὸς ὁ διάβολος παρὰ τὴν θέλησίν του ἀναγκάζεται νὰ ὑπηρετήσῃ τοὺς ἁγίους Αὐτοῦ σκοπούς.

Οὕσα δὲ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἁγία καὶ παντοδύταμος εἶνε συγχρόνως καὶ δικαία. Διότι ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ ὄχι τυφλῶς καὶ παραλόγως, ἀλλὰ μετὰ λόγου καὶ σκέψεως. Μερικοὶ στενοχωροῦνται ὁσάκις γίνεται λόγος περὶ τῆς δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ. Τὸν θέλουν μόνον ἀγάπην, ὄχι καὶ αὐστηρότητα. Λησμονοῦν ὅμως ὅτι ἄδικος ἀγάπη, δὲν εἶνε καθόλου ἀγάπη. Ἡ δικαιοσύνη εἶνε ὁ ὀφθαλμὸς τῆς ἀγάπης, εἶνε τὸ ἀναπόσπαστον συμπλήρωμα τῆς ἀγάπης. Ἀγάπη μαζὺ καὶ Δικαιοσύνη εἶνε οἱ δύο βραχίονες, δι' ὧν κυβερνᾷ τὸν κόσμον ὁ Θεός. Εἶνε αἱ δύο πλάστιγγες, αἱ κρατοῦσαι τὴν τριτάνην ἰσοσκελῆ. Εἶνε αἱ δύο χορδαὶ τῆς θεϊκῆς κιννύρας, ἡ μία ἀναδίδουσα ἤχον λεπτότερον, ἡ ἄλλη βαρύτερον, ἀλλ' ἀμφοτέραι ἀναγκαῖαι διὰ τὴν ἁρμονίαν. Ἀγάπη καὶ δικαιοσύνη εἶνε ὁ μοχλὸς καὶ τὸ ὑπομόχλιον. Συμφρεῖς καὶ ἀλληλένδετοι τελοῦσιν αἱ δύο αὐταὶ τελειότητες τοῦ Θεοῦ, ὅστις εἶνε ἀγαθός, διότι εἶνε δίκαιος· καὶ εἶνε δίκαιος, διότι εἶνε ἀγαθός.

Ὁ Θεὸς εἶνε πνεῦμα. Ὁ Θεὸς εἶνε ἀγάπη. Ἴδου οἱ τελευταῖοι λόγοι, τοὺς ὁποίους στόμα ἀνθρώπινον δύναται νὰ τραυλίσῃ περὶ τῆς ἀρετῆς καὶ ἀνεξιχνιάστου ἐκείνης οὐσίας, τῆς ἐπέκεινα παντὸς ὀνόματος καὶ πάσης διανοήσεως. Καὶ τοὺς δύο τούτους τίτλους χρωστοῦμεν εἰς τὸν δεῖξαντα ἡμῖν τὸν Πατέρα, Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν συγκαταβάντα Λόγον.

Manchester.

ΚΩΝΣΤ. Ν. ΚΑΛΑΙΝΙΚΟΣ

Πρωτοπρεσβύτερος.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φέρεται εἰς γνῶσιν τῶν ἀξιολύμων κ. κ. συνδρομητῶν τοῦ «Ἱεροῦ Πολυκάπου» ὅτι οὐδέμία ἀπόδειξις πληρωμῆς ληφθήσεται ὑπ' ὄψιν ἂν μὴ φέρῃ τὴν ὑπογραφήν τῆς τε Διευθύνσεως καὶ Διαχειρίσεως ὡς καὶ τὴν σφραγίδα τοῦ περιοδικοῦ. Πᾶσα ἄλλη ἀπόδειξις θεωρεῖται ἄκυρος.

Ἐπίσης παρακαλοῦνται οἱ ἔχοντες καθυστερούμενα φυλλάδια ὡς καὶ οἰκτροπληρώσαντες τὴν συνδρομὴν αὐτῶν καὶ μὴ λαμβάνοντες φυλλάδια νὰ εἰδοποιήσωσι τὴν διεύθυνσιν ἐγκαίρως περὶ τούτου.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΘΕΙΟΥ ΚΗΡΥΓΜΑΤΟΣ

Ἀὔριον Κυριακῆν 15 Ἰανουαρίου 1912 οἱ ἱεροκήρυκες τῆς Ἐρησκευτικῆς Ἀδελφότητος «Εὐσθελας» θὰ κηρύξωσιν ὡς ἑξῆς :

Ὁ ἱερολόγ. κ. Γε. Ὀρφανίδης π. μ. καὶ μ. μ. ἐν τῇ ἱ. ναφ. Μαγνησίας.

Ὁ ἐλλόγ. κ. Π. Καταναβάκης π. μ. καὶ μ. μ. ἐν Κυθωνίαις.

Ὁ ἐλλόγ. κ. Ἀνδρ. Κουρνιακῆς μ. μ. ἐν τῇ σχολῇ ἁγ. Τρύφωνος

Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ

ΚΑΙ

ΟΙ ΝΕΟΙ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ

Ὁ Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος ἐξ Οἰκονόμων, εἷς τῶν ἐξοχωτέρων καὶ διασημοτέρων κληρικῶν τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, ἐγένετο ὡς γνωστὸν διδάσκαλος καὶ διευθυντὴς τοῦ Φιλολογικοῦ Φροντιστηρίου ἢ Γυμνασίου τῆς Σμύρνης, τὸ ὁποῖον κατεδίωξαν καὶ ἄλλοι καὶ δὴ καὶ μάλιστα ὁ τότε Μητροπολίτης Σμύρνης Ἄνθιμος καὶ ὁ τούτου ἐπίσκοπος Καλλίνικος. Κατηργήθη δὲ ὁ μεταγωγικῶς τῇ 16 Ἰουνίου 1819. Ἐν τῷ Φιλολογικῷ τούτῳ Γυμνασίῳ ἐδίδαν οἱ τρεῖς Θεσσαλοί, ὁ Κωνσταντῖνος Κούμας, ὁ Στέφανος Οἰκονόμος ἰατρὸς καὶ ὁ Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος πρεσβύτερος, οὗ ἡ ρητορικὴ δεινότης καὶ πολυμαθεῖα ἀνύψωσαν αὐτὸ ἐν τῇ συνειδήσει τῶν ἀπανταχοῦ Ἑλλήνων καὶ δὴ τῶν τῆς Μ. Ἀσίας. Πανταχόθεν συνέρρον οἱ φιλομαθεῖς νέοι πρὸς ἀκρόασιν τῶν μαθημάτων ὑπὸ τῶν σοφῶν καὶ ἐναρέτων διδασκάλων τοῦ Γένους. Καὶ ὁ μὲν Ἄδαμάντιος Κοραΐς ἐπήνεσε τὴν Σχολήν, Πατρι-

αὶ ἀρζαι δὲ καὶ Ἡγεμόνες Ἑλλήνες πολλαχῶς ἐπεστήριξαν (1).

Ὁ μελίφθογγος ῥήτωρ Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος ἐδίδασκε καὶ ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος τῶν ἱερῶν ναῶν τῆς Σμύρνης τὰς θείας καὶ ζωογόνους τοῦ Χριστοῦ διδασκαλίας, συνήραξε καὶ συνεκλόνει τὰς ψυχὰς τῶν Σμυρναίων, ἀλλὰ συχνάκις ἀπεινετο ἰδίᾳ κατὰ τὰς ἐξετάσεις, εἰς τὴν μαθητιῶσαν νεολαίαν. Εἶνε πολλοὶ οἱ λόγοι, οὓς ὁ μεγαλορρημὸν διδάσκαλος τοῦ Γένους ἐξεφώνησε πρὸς τοὺς μαθητὰς τοῦ Φιλολογικοῦ Γυμνασίου. Κατὰ δὲ τὸ ε' ἔτος τῆς συστάσεως αὐτοῦ ἀπέτεινε παραινετικὸν πρὸς τοὺς νέους, τῷ 1813, 8 7) βρίου. Αἱ συμβουλαι τοῦ σοφοῦ διδασκάλου πρὸς τοὺς νέους ἔχουσι καὶ σήμερον σημασίαν οὐ τὴν τυχοῦσαν, διότι ἠρύετο τὰ σοφὰ διδάγματα ἀπὸ τε τῆς καλλιερῶου πηγῆς, τῆς ἀγίας Γραφῆς καὶ τῶν ἀθανάτων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος συγγραφέων.

Δὲν θὰ ἦτο ἄσκοπον, ἂν καὶ σή-

(1) Πλείονα ἔδε μελέτην «Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος» ὑπὸ Παλαιάρχου Συνοδικοῦ, ἐν «Ἐκκλησιαστικῷ Φίλῳ» Ἀλεξανδρείας.

μερον οἱ νέοι τῆς Σμύρνης ἐμάνθανον τί ἐδίδασκε καὶ συνεβούλευεν ὁ σοφὸς διδάσκαλος πρὸς τοὺς προγόνους τῶν.

«Δὲν εἶνε, λέγει, ἄλλο τι εἰς τὸν κόσμον τόσον εὐαπάτητον καὶ ἐπίζηλον, ὡς ἡ νεότης, ἔμπροσθεν τῆς ὁποίας ἐξαπλώνουσιν εὐρυχωροτάτην πεδιάδα αἱ ἀπατηλαὶ ἐλπίδες, καὶ παρίσταται πανταχόθεν ἡ ἡδονὴ προσφέρουσα ψευδεῖς στεφάνους καὶ διασπείρουσα εἰς τὰ βήματα αὐτῆς ἀπαλώτατα ἄνθη, καὶ συμπεριλαμβάνουσα πρὸς βοήθειαν τὴν ἀπειρίαν καὶ θερμότητα καὶ εὐπιστίαν τῆς νεανικῆς ἡλικίας, ἵν' ἀποτρέψη τὸν γυμναζόμενον νέον ἀπὸ τὸ ἐνδοξόν τῶν πόνων αὐτοῦ στάδιον καὶ κατακρημίσῃ αὐτὸν εἰς τῆς δυστυχίας τὰ βάρη. Τοιοῦτος εἶνε ὁ κίνδυνος, τὸν ὁποῖον τρέχετε, ὦ φίλοι νέοι καὶ ἐξ οὗ μόνῃ ἡ **Σωφροσύνη** δύναται νὰ διαφυλάξῃ ὑμᾶς». Ὁ σοφὸς κληρικὸς δικαίως συμβουλεύει εἰς τοὺς νέους τὴν σωφροσύνην, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἐννοεῖ «ἄλλο μόνον τὴν ἐγκράτειαν τῶν παθῶν ἀλλὰ καθολικώτερον τὴν περὶ τὰ φρονήματα καὶ τοὺς λόγους καὶ τὰς πράξεις θεωρουμένην», διότι, ὅταν ὁ νέος δὲν ἔχῃ τὴν σωφροσύνην, γίνεται τότε δοῦλος καὶ ἀνδράποδον αἰσχιστον τῶν παθῶν τῆς σαρκός· ὀπίπεται ἀχαλίνωτος εἰς τὰς σαρκικὰς ὀρέξεις καὶ τοὺς ἄνοσίους ἔρωτας ἀποβάλλει τὰ γενναῖα καὶ ὑψηλὰ φρονήματα καὶ αἰσθήματα.

Ἄλλὰ πρὸς διαφύλαξιν τῆς σω-

φροσύνης, ἣτις εἶνε ταμεῖον ἀρετῶν, ὁ ἔξοχος κληρικὸς συμβουλεύει νὰ ἔχωσιν οἱ νέοι «τὴν εὐσέβειαν πρὸς τὸν Θεόν, ἣτις εἶνε τὸ θεμέλιον τῶν ἀρετῶν καὶ ἡ ἀρχὴ πάσης Σοφίας». Ἄλλ' ἂς μὴ νομίσῃ τις ὅτι ἡ εὐσέβεια καθιστᾷ τὸν νέον μελαγχολικόν· ὄχι· «Ἡ ἀληθὴς ἡμῶν πίστις ἐμπνέει εἰς ἕκαστον τὴν καθαρότητα καὶ ἐπιείκειαν, καὶ χαρίζει φυσικὸν καὶ ἀνεπιτήδευτον χαρακτῆρα. Εἶνε κοινωνικὴ καὶ πλήρης οὐ μόνον ἀληθείας ἀλλὰ καὶ χάριτος καὶ εὐφροσύνης. Εἶνε πολὺ μακρὰν ἀπὸ τῆς σκυθρωπῆς καὶ μελαγχολικῆς δεισιδαιμονίας, ἣτις σκοίζει τὴν καλὴν τοῦ ἀνθρώπου διάθεσιν καὶ πικραίνει τὴν καρδίαν, καὶ ἀγριαίνει τὴν ψυχὴν καὶ ταπεινώνει τὴν εὐφροσύνην, καὶ στεριώνει τὸν νοῦν, καὶ διδάσκει ψευδῶς νὰ κριταρροῶσι τὰ καθήκοντα τῆς παρουσίας ζωῆς, ἵνα προδιαθέτωνται τάχα διὰ τὴν μέλλουσαν». Ἐν τῷ ὄρατῳ καὶ γλαφυρῷ τούτῳ λόγῳ παραινεῖ ἔν εἰς τοὺς νέους, τὴν φιλαλήθειαν μετὰ φρονήσεως, νὰ ἔχωσι δὲ τὴν εὐνοίαν τῶν τιμίων ἀνθρώπων καὶ τὴν συμπάθειαν εἰς τὰς δυστυχίας τῶν δυστυχῶν, νὰ προσέχωσι δὲ κυρίως εἰς τὰς φιλίας, διότι οἱ νέοι εὐκολώτερον συνάπτουσι φιλίας. Ἡ προσοχὴ εἰς τὰς φιλίας εἶνε ἀναγκαῖα, «διότι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀνομιζόμενα τῶν νέων φιλίαι εἶναι ἀπολαύσεων σύντροφοι, τεθεμελιωμένοι εἰς τὴν ὁμοιότητα τῶν ἑλατωμάτων καὶ εἰς τὴν ἀργίαν καὶ

θαθυμίαν τῶν, αἵτινες διαλύοντα ἰγρηγορώ τερα παρ' ὅσον ἠδυνήθησαν νὰ συσταθῶσιν». Ὁ σοφὸς κληρικὸς παραινεῖ τέλος νὰ μελετῶσι λιπαρῶς τοὺς συγγραφεῖς τῶν ἀθανάτων προγόνων μας, ἀπὸ τῶν ὁποίων θ' ἀρυσθῶσι σοφὰ διδάγματα, ὠφέλιμα εἰς τὴν πολυκύμαντον ζωὴν τῆς νεότητος. Ἡ μελέτη τῶν μεγάλων συγγραφέων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος πρέπει νὰ εἶνε ἡ μόνη μέριμνα τῶν νέων.

«Σπουδάζετε λοιπόν, φιλόμουσοι νέοι, τὰς ὑμετέρας σπουδὰς μετὰ προσοχῆς καὶ μεθόδου καὶ ὠφελείας πραγματικῆς, ἐπιμελούμενοι πάντοτε νὰ στολίσητε καθὼς τὴν γλῶσ-

Ἡ ἐκ τῆς φυλακῆς θυμασία ἀπολύτρωσις τοῦ Ἀπ. Πέτρου.
(Πράξ. ιβ', 5 καὶ ἐξῆς).

σαν οὕτω καὶ τὴν γνώμην ὑμῶν ἀπὸ τῶν προγόνων ὑμῶν τ' ἀθάνατα συγγράμματα.

Τοιαῦτα ἔλεγε πρὸς τοὺς νεαροὺς βλαστοὺς τῆς ὥραιας Σμύρνης ὁ

γλαφυρώτατος διάκονος τῆς Ὁρθο-δοξίας κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρελθόν-τος αἰῶνος. Αἱ ὥραιαι καὶ σοφαὶ αὐταὶ συμβουλαὶ πρέπει ν' ἀκου-σθῶσι καὶ ὑπὸ τῶν νέων τῶν χρό-νων τούτων, καθ' οὓς παντοῖοι κίν-δυνοι ἀπειλοῦσιν αὐτούς· κίνδυνοι φοβερώτεροι καὶ μεγαλείτεροι οἱ ἡτῶν χρόνων, καθ' οὓς ἐλέχθησαν. Ἡ νε-ολοαία, ἣτις ἀποτελεῖ τὰς χρυσᾶς τοῦ μέλλοντος ἐλπίδας, πρέπει νὰ παι-δαγωγῆται μὲ τὰ σοφὰ διδάγματα τοῦ παρελθόντος καὶ μὲ τὴν ἀληθῆ εὐσέβειαν καὶ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, ὅστις εἶνε ἀρχὴ σοφίας, ἵνα δυναθῆ νὰ ζήσῃ ἀξίως τῆς ἀποστολῆς τῆς καὶ τῆς δόξης τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐθ-νους. Φεῦ! σήμερον οἱ πλείστοι τῶν νέων καὶ δὴ τῶν λεγομένων ἀ-ριστοκρατῶν, δὲν παιδαγωγοῦνται

θηρησκευτικῶς, ὀρθοδόξως καὶ ἐθνι-κῶς. Ἀναγινώσκουσιν ἠθοφθόρα μυθιστορήματα ἢ ἀσεβῆ καὶ ἀνήθι-κα βιβλία, ῥίπτονται δὲ ἀνάθεκτοι εἰς τὰς κτηνώδεις ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς. Εἶνε ὅμως καιρὸς νὰ κατανο-ήσωσι τὸ βάραθρον, εἰς ὃ φέρονται οἱ νέοι καὶ οἱ γονεῖς ν' ἀποστέλλωσι τὰ τέκνα των εἰς Σχολεῖα, εἰς ἃ δη-μιουργεῖται ἠθικὸς καὶ ἐθνικὸς χα-ρακτήρ. Οἱ νέοι εἶνε ἡ δόξα καὶ τὸ καύχημα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους, ἂν ἀκολουθῶσι τὰ σοφὰ καὶ σωτηριώδη διδάγματα τοῦ ἐξόχου διδασκάλου καὶ λιγυφθόγγου ῥήτο-ρος τῆς Ἐκκλησίας, Κωνσταντίνου Οἰκονόμου, ἐξ Οἰκονόμων.

Μεσολόγγιον.

ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ Ι. ΣΥΝΟΔΙΝΟΣ

Ἱεροκλήρῳ.

„ΠΕΡΙΠΑΤΕΙΤΕ ΕΩΣ ΤΟ ΦΩΣ ΕΧΕΤΕ“

ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ (ΔΙΗΓΗΜΑ)

(Κατὰ πιστὴν μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ῥωσικοῦ ὑπὸ Σίμωνος Δ. Κατακουζηνοῦ).

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ὑπ' ἀρ. 37 φυλλαδίου).

Ὁ ἴδιος δὲν ἤξευρε ποῦ καὶ διατι βαδίζει. Ἐδαινε πρὸς τὰ ἐμπρός, ὄλονεν πρὸς τὰ ἐμπρός, μακρὰν τῆς πόλεως, αἰσθανόμενος τὴν ἀνάγκην νὰ μείνῃ μόνος καὶ σκεφθῆ πᾶν ὅ,τι τῷ συνέβη, ὡς καὶ τί τὸν περιέμε-

νε. Τοιοῦτοτρόπως δὲ βαδίζων, ἐξ-ῆλθε τῆς πόλεως καὶ ἔφθασεν εἰς τὸ ἱερὸν ἄλσος τῆς θεᾶς Ἀρτέμιδος. Εἰσελθὼν εἰς ἀπομεμονωμένον μέ-ρος, ἤρχισε συγκεντρῶν τὰς σκέ-ψεις του. Ἡ πρώτη σκέψις, ἦτις

τῷ ἐπῆλθεν ἦτο νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειαν τῆς θεᾶς. Ἄλλὰ δὲν ἐπίστευεν ἤδη εἰς τοὺς θεοὺς του, ἔνεκα δὲ τούτου ἐγνώριζε καλῶς, ὅτι ἐξ αὐτῶν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ περιμένη βοήθειαν. Καὶ ἂν δὲν ἤθελε τύχει τοιαύτης ἀπὸ αὐτοῦς, ἀπὸ ποῖον ἔπρεπε νὰ τὴν ζητήσῃ; Σκεπτόμενος τὴν θέσιν του, τῷ ἐφάνη, ὅτι ἦτο παραδοξοτάτη. Ἐν τῇ ψυχῇ του ἐνυπῆρχε σύγχυσις καὶ σκότος. Ἄλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ κάμῃ ἄλλως. Ἐπρεπε ν' ἀποταθῆι πρὸς τὴν συνειδήσιν του, ἐνώπιον δ' αὐτῆς ἤρchiσε ν' ἀναλύῃ τὴν ζωὴν του καὶ τὰς πράξεις του. Καὶ ἡ μὲν καὶ αἰδὲ τῷ ἐφάνησαν κάκιστα, μάλιστα δὲ ἀνόητοι. Διὰ ποῖον λόγον κατετυράννει τόσοσιν ἑαυτὸν; Χαράν εἶχεν ὀλίγην, πικρίας ἕμως καὶ δυστυχίας πολλὰς! Ἡ κυριωτέρα δὲ δύνη ἦτο ὅτι ἠσθάνετο κιτὰκαρδα τὴν ἀπεμόνωσίν του. Πρῶτερον ὑπῆρχεν ἡ φιλιότης τῆς μητρός, ὑπῆρχεν ὁ πατήρ, ὑπῆρχον μάλιστα καὶ φίλοι, τώρα δὲ οὐδεὶς ὑπῆρχεν. Οὐδεὶς τὸν ἠγάπα! Ἦτο εἰς ὄλους ὀχληρὸς καὶ δυσάρεστος. Εἰς ὄλους κατέστη ἐμπόδιον ἐν τῇ ζωῇ. Διὰ τὴν μητέρα ὑπῆρξεν ὁ αἷτιος ἐρίδων μετὰ τοῦ πατρός. Διὰ τὸν πατέρα ἦτο ὁ ἄσωτος υἱός, ὅστις κατέστρεψε τὴν περιουσίαν, ἣν συνέλεξε μετὰ κ που καθ' ὄλην τὴν ζωὴν του. Διὰ τοὺς φίλους ἦτο ἐπικίνδυνος καὶ δυσάρεστος ἀντίπαλος. καὶ ὄλοι αὐτοὶ θὰ ἐπεθύμουν ν' ἀποθάνῃ.

Ἄναλῶν τὴν ζωὴν του, ἐνεθυμήθη τὸν Παμφίλιον, τὴν τελευταίαν συνέντευξίν των καὶ τὴν πρόσκλησιν τοῦ Παμφιλίου, ἵνα μεταβῆ πρὸς αὐτόν, πρὸς τοὺς Χριστιανούς. Τῷ ἐπῆλθε δὲ ἡ ἰδέα νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν, ἀλλ' ἐκείθεν νὰ μεταβῆ κατ' εὐθείαν πρὸς τοὺς Χριστιανούς καὶ μείνῃ μετ' αὐτῶν.

— Ἄλλ' ἀρά γε εἶναι ἡ θέσις του τόσοσιν ἀπελιστικῆ;—ἐτκέπτετο αὐτός καὶ ἐκ νέου ἐνεθυμῆτο ὅτι τῷ συνέβη καὶ ἐκ νέου τὸν ἐτρόμαξεν ἐκείνο, ὅπερ τῷ ἐφαίνετο, ὅτι δηλαδὴ οὐδεὶς τὸν ἀγαπᾷ καὶ οὗτος οὐδένα ἀγαπᾷ. Ἡ μήτηρ, ὁ πατήρ, οἱ φίλοι δὲν τὸν ἀγαπῶσι, θὰ ἐπεθύμουν δὲ τὸν θάνατόν του. Ἄλλὰ μήπως καὶ οὗτος ἀγαπᾷ τινα; Τοὺς φίλους; Ἠσθάνετο ὅτι οὐδένα ἀγαπᾷ. Ὅλοι ἦσαν ἀντίπαλοι, ὄλοι ἦσαν τώρα σκληροὶ πρὸς αὐτόν, ὅτε εὗρίσκετο ἐν τῇ δυστυχίᾳ.—Ὁ πατήρ;—ἠρώτησεν ἑαυτὸν καὶ φρίκη τὸν κατέλαβε, ὅτε διατυπώσας τὴν ἐρώτησιν ταύτην, ἔρριψεν ἐν βλέμμα ἐπὶ τῆς καρδίας του. Ὅχι μόνον δὲν τὸν ἠγάπα, ἀλλὰ τὸν ἐμίσει, διὰ τοὺς περιορισμούς, διὰ τὰς προσβολὰς, διὰ τὰς ὑβρεις! Τὸν ἐμίσει καὶ ἔδλεπε καθαρὰ, ὅτι δι' αὐτήν, τοῦ Ἰουλίου, τὴν εὐτυχίαν ἦτο ἀναγκαστὸς ὁ θάνατος τοῦ πατρός!

—Ναί—εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἰούλιος,—ἂν ἐγνώριζον ὅτι οὐδεὶς οὐδέποτε θὰ ἔδλεπεν ἢ ἐμάνθανεν ὅτι θὰ διέπραττον, καί, ἂν ἠδυνάμην δι' ἐνὸς μόνον κτυπήματος στιγμιαίως

νά τὸν στερήσω τῆς ζωῆς καὶ νὰ ἐλευθερωθῶ, εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν, ἐρωτῶ, τί θὰ ἔκαμνον; Καὶ ὁ Ἰούλιος ἀπήντησεν εἰς ἑαυτὸν : Βεβαίως, θὰ τὸν ἐφόνευον !

Ἀπήντησεν οὕτως ταῦτο εἰς ἑαυτὸν καὶ κυριολεκτικῶς κατελήφθη ὑπὸ φρίκης !

— Τὴν μητέρα; Ναί, τὴν λυποῦμαι, ἀλλὰ δὲν τὴν ἀγαπῶ. Μοῦ εἶναι ἀδιάφορον τί ἤθελε τῇ συμῶθῃ. Ἔχω ἀνάγκη μόνον ἀπὸ τὴν βοήθειάν της... Ναί, εἶμαι θηρίον ! καὶ θηρίον ἄγριον, ἀτίταστον καὶ μόνον κατὰ ταῦτο διαφέρω ἀπὸ τὸ θηρίον, ὅτι ἠμπορῶ ἐκουσίως νὰ φύγω ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀπατηλὴν, τὴν πονηρὰν ζωὴν, δηλαδὴ ἠμπορῶ νὰ κάμω ὅ,τι δὲν δύναται τὸ θηρίον—νὰ φονευθῶ. Τὸν πατέρα μισῶ, κἀνένα δὲν ἀγαπῶ... οὔτε τὴν μητέρα, οὔτε τοὺς φίλους... Ἴσως μόνον τὸν Παμφίλιον;

Τότε δ' ἐκ νέου τὸν ἐνεθυμήθη. Ἐνεθυμήθη τὴν τελευταίαν συνέντευξιν καὶ συνομιλίαν των, πρὸς δὲ τοὺς λόγους τοῦ Παμφιλίου, ὅτι κατὰ τὴν διδασκαλίαν των, ὁ Χριστὸς εἶπε : « Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς ». — Ἀρά γε ἀληθεύει ταῦτο ;

Σκεπτόμενος δ' ἐνεθυμήθη τὸ πρᾶγον ἤρεμον καὶ ἐπίχαρι πρόσωπον τοῦ Παμφιλίου καὶ ἐπεθύμει νὰ πιστεύσῃ ὅ,τι τῷ εἶπεν ὁ Παμφίλιος.

— Τῇ ἀληθείᾳ, — εἶπε ἡ καθ' ἑαυτὸν. — Ἐγὼ ποῖος εἶμαι ; Ἀνθρωπος ζητῶν τὸ ἀγαθόν. Τὸ ἐζήτησα εἰς

τὰς διασκεδάσεις, ἀλλὰ δὲν τὸ εὔρον. Ἐπίσης ἔλοι ἔσοι ζοῦν, καθὼς ἐγὼ, δὲν ἠμποροῦν νὰ τὸ εὔρουν. Ὅλοι εἶναι μοχθηροὶ καὶ ἔνεκα τούτου ὑποφέρουν. Ἀλλὰ γνωρίζω ἕνα ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος πάντοτε εἶναι χαρούμενος, διότι τίποτε δὲν ζητεῖ. Αὐτὸς μοῦ εἶπεν ὅτι ἀπὸ αὐτοῦ ὑπάρχουν πολλοὶ καὶ ὅτι ἔλοι θὰ ἦσαν καθὼς αὐτός, ἂν ἠκολούθουν τὰ διδάγματα τοῦ Κυρίου. Καὶ μήπως αὐτὸ ἀληθεύει ; Ὅπωςδὴποτε καὶ ἂν αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια ἢ μὴ ἀλήθεια, αὐτὴ μ' ἐλκύει καὶ θὰ ὑπάγω.

Ταῦτα εἰπὼν καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἰούλιος, ἐξῆλθε τοῦ ἄλλου μετὰ τῆς ἀποφάσεως νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ πλέον εἰς τὴν οἰκίαν. Ἀπῆλθε δὲ ἀράματα πρὸς τὸ χωρίον ἐκεῖνο, ὅπου ἔζων οἱ Χριστιανοί.

II'.

Ὁ Ἰούλιος ἐδάδιζε μετ' ἀποφάσεως καὶ προθυμίας, ἔσφι δὲ προοχώρει παρουσιάζετο ζωηροτέρα ἢ ζωὴ τῶν Χριστιανῶν. Ἐνεθυμείτο ὅ,τι τῷ εἶπεν ὁ Παμφίλιος, καὶ αἰσθημα ἀνακουφίσεως ἤρχισε νὰ εἰσδύη εἰς τὴν ψυχὴν του. Ἦδη ὁ ἥλιος ἔδυνεν. Ἐτοιμαζόμενος δὲ ν' ἀναπαυθῇ, παρατήρησεν ἄνθρωπον ἀναπαυόμενον. Οὗτος ἦτο μεσήλιξ, μετ' ἐκφραστικῶν, εὐφροῦς προσώπου. Ἐκάθητο καὶ ἔτρωγεν ἄρτον καὶ ἐλαίας. Ἰδὼν τὸν Ἰούλιον τῷ ἐμειδίασε καὶ εἶπε :

— Χαῖρε, νέε. Ἡ ὁδὸς εἶναι ἀκόμη μακρά. Κάθησε καὶ ἀναπαύσου. — Ὁ Ἰούλιος εὐχαριστήσας ἐ-

κάζητε. — Ποῦ πηγαίνεις; — ἤρώτη-
σεν ὁ ἄγνωστος.

— Εἰς τοὺς Χριστιανούς, — εἶπεν
ὁ Ἰούλιος· καὶ ἀπὸ ὀμίλιας εἰς ὀμι-
λίαν, εἰληγγήθη εἰς τὸν ἄγνωστον ἕλ-
την ζώην του καὶ τὴν ἀπόφασίν του.

Ὁ ἄγνωστος ἤκουε μετὰ προσο-
χῆς, πληροφορούμενος περὶ ὧν
τῶν σχετικῶν σημείων καὶ μὴ ἐκφέ-
ρων γνώμην.

Ἄλλ' ὅτε ὁ Ἰούλιος ἐτελείωσεν, ὁ
ἄγνωστος τῷ εἶπε :

— Νέε, μὴ ἐκτελέσῃς τὴν ἀπόφα-
σίν σου· λανθάνεσαι. Ἐγὼ γνωρίζω
τὴν ζώην, ἐνῶ σὺ δὲν τὴν γνωρίζεις.
Ἐγὼ γνωρίζω τοὺς Χριστιανούς, ἐ-
νῶ σὺ δὲν τοὺς γνωρίζεις. Ὅταν θά
με ἀκούσῃς, θὰ λάβῃς ἀκριβῶς ἐκεί-
νην τὴν ἀπόφασιν, ἣ ὅποια θὰ σου
φανῇ ὀρθοτέρα. Εἶσαι νέος, πλού-
σιος, ὠραῖος, δυνατὸς καὶ τὰ πάθη
σου εὐρίσκονται εἰς τὴν ἀκμήν των.
Ἐπιθυμοῦν νὰ εὕρῃς ἡρεμον κατα-
φύγιον, τοιοῦτον, ὅπου τὰ πάθη δὲν
θά σε διετάραττον καὶ δὲν θὰ ὑπέφε-
ρες ἀπὸ τῆς συνεπειᾶς των. Σοῦ φαί-
νεται ὅτι θὰ εὕρῃς αὐτὸ τὸ καταφύ-
γιον μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν. Τοιαύ-
τη θέσις δὲν ὑπάρχει, ἀγαπητὲ νέε,
διότι, ὅ,τι σε ταράττει, δὲν εὐρίσκε-
ται ἐν Κιλικίᾳ οὔτε ἐν Ρώμῃ ἀλλ'
ἐν σοί. Εἰς τὴν ἡρεμίαν τῆς ἀγροτι-
κῆς ἀπομονώσεως τὰ ἴδια πάθη
θά σε κατακυρανοῦν καὶ μάλι-
στα ἑκατοντάκις δυνατώτερα. Ἡ ἀ-
πάτη τῶν Χριστιανῶν, ἣ τὸ λάθος
(δὲν θέλω νὰ τοὺς κατακρίνω) εἶναι
ἀκριβῶς, διότι δὲν θέλουν ν' ἀναγνω-

ρίσουν τὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου. Τε-
λειότατος ἐκτελεστῆς τῆς διδασκα-
λίας των ἤμπορεῖ νὰ εἶναι μόνον γέ-
ρων ἐξηγητῆμενος καὶ ὁ ὁπαιὸς κατὰ
κόρον εἶχε πρὶν ἱκανοποιήσῃ ἕλα-
τὰ πάθη του. Ἐνῶ ἄνθρωπος, εὐρι-
σκόμενος εἰς ἕλτην τὴν δυνάμιν του
ἢ νέος, καθὼς σὺ, μὴ δοκιμάσας ἀ-
κόμη τὴν ζώην καὶ μὴ γνωρίσας τὸν
ἑαυτὸν του, δὲν ἤμπορεῖ νὰ ὑποτα-
χθῇ εἰς τὸν νόμον των, διότι ὁ νόμος
αὐτὸς ἔχει ὡς βᾶσιν, ὅχι τὴν φύσιν
τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ τὴν ἀνωφελεῖ
φιλοσοφίαν!

Ἄν ὑπάγῃς εἰς αὐτούς, θὰ ὑπο-
φέρῃς ὅσα τώρα ὑποφέρεις καὶ μάλι-
στα εἰς πολὺ μεγαλύτερον βαθμόν.
Τώρα τὰ πάθη σου σὲ παρασύρουν
εἰς στραβὸν δρόμον, ἀλλὰ μίαν φο-
ρὰν ἀποπλανηθεὶς κατὰ τὴν διεύθυν-
σιν, ἤμπορεῖς νὰ ἐπανορθώσῃς τὴν
πλάνην σου. Ὅπως δὴ ποτε, τώρα ἔ-
χεις τὴν ἱκανοποίησιν τοῦ ἀπελευθε-
ρωθέντος πάθους, δηλαδὴ τῆς ζωῆς.
Ἄλλὰ μεταξὺ αὐτῶν, συγκρατῶν ἐξ
ἀνάγκης τὰ πάθη σου, θὰ ἀποπλα-
νηθῇς ἀκριβῶς κατὰ τὸν ἴδιον τρό-
πον καὶ μάλιστα ἀκόμη περισσότε-
ρον. Ἐκτὸς τοῦ πόνου αὐτοῦ, θὰ ἔ-
χῃς καὶ τὸν ἀκατάπαυστον πόνον τῆς
μὴ ἱκανοποιήσεως τῶν ἀναγκῶν τοῦ
ἀνθρώπου. Ἄφισε τὸ νερὸν ἀπὸ τὸ
πρόχωμα καὶ θὰ ποτίσῃ τὴν γῆν, τὰ
λιβάδια καὶ τὰ ζῆα. Ἄλλ' — ἂν τὸ
συγκρατήσῃς, θὰ ὑποσκάψῃ τὴν γῆν
καὶ θὰ ρεύσῃ μὲ λάσπην! Τὸ ἴδιον
συμβαίνει μὲ τὰ πάθη. Ἡ διδασκα-
λία τῶν Χριστιανῶν, ὡς πρὸς τὴν

ζωὴν, συνίσταται, ἐκτὸς τῶν δοξασιῶν ἐκεινῶν, μὲ τὰς ὁποίας παρηγοροῦνται καὶ περὶ τῶν ὁποίων δὲν θὰ ἠμιλήσω, εἰς τὰ ἐξῆς: Δὲν ἀναγνωρίζουν τὴν βίαν, δὲν ἀναγνωρίζουν τοὺς πολέμους, τὰ δικαστήρια, δὲν ἀναγνωρίζουν τὴν ἰδιοκτησίαν, δὲν ἀναγνωρίζουν τὰς ἐπιστήμας, τὰς ὥραιας τέχνας καὶ ὅ,τι κάμνει τὴν ζωὴν θελκτικὴν, ἑλαφρὰν καὶ εὐχάριστον.

“Ὅλα αὐτὰ θὰ ἦσαν καλὰ καὶ ἄγια, ἂν ἔλοι οἱ ἄνθρωποι ἦσαν καθὼς περιγράφουν τὸν διδάσκαλόν των. Ἄλλ’ αὐτὸ δὲν ὑπάρχει καὶ δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ. Οἱ ἄνθρωποι εἶναι κακοὶ καὶ ὑπόκεινται εἰς πάθη. Ἡ πάλη αὐτῆ τῶν παθῶν καὶ αἱ συγκρούσεις ἐκείναι, αἱ ὁποῖαι προκύπτουν ἀπὸ αὐτά, συγκρατοῦν τοὺς ἀνθρώπους, εἰς τοὺς ἔρους ἐκεινοὺς τῆς ζωῆς, μὲ τοὺς ὁποίους αὐτοὶ ζοῦν. Οἱ βάρβαροι κανένα δὲν γνωρίζουν περιορισμὸν καὶ δύο ἄγριοι, πρὸς ἰκανοποίησιν τῶν ἐπιθυμιῶν των θὰ κατέστρεφον ἕλκον τὸν κόσμον, ἂν ἔλοι οἱ ἄνθρωποι ὑπετάσσοντο, ὅπως ὑποτάσσονται οἱ Χριστιανοί. Ἄν οἱ Θεοὶ ἐνεφύσησαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὰ αἰσθήματα τῆς ὀργῆς, τῆς ἐκδικήσεως καὶ μάλιστα τῆς ἐξεγέρσεως ἐναντίον τῶν κακῶν, τὸ ἔκαμαν, διότι τὰ αἰσθήματα αὐτὰ εἶναι ἀπαραίτητα διὰ τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων. Οἱ Χριστιανοὶ διδάσκουν, ὅτι: τὰ αἰσθήματα αὐτὰ εἶναι κακά, ὅτι χωρὶς αὐτὰ οἱ ἄνθρωποι θὰ ἦσαν εὐτυχεῖς καὶ ὅτι δὲν θὰ ὑπῆρχον φό-

νοι, ποῖναι καὶ πόλεμοι. Αὐτὸ εἶναι δικαιοτάτον, ἀλλ’ ὁμοιάζει μὲ τὴν πρότασιν ὅτι, διὰ τὴν εὐτυχίαν τῶν ἀνθρώπων, αὐτοὶ δὲν πρέπει νὰ τρέφονται. Πραγματικῶς εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν δὲν θὰ ὑπῆρχεν ἡ ἀπληγσία, ἡ πείνα καὶ ἔλαι αἱ πηγάζουσαι ἀπὸ αὐτὰς δυστυχίαι. Ἄλλ’ ὅμως ἡ πρότασις αὐτὴ δὲν θὰ μετέβαλλε τὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ ἂν δύο ἢ τρεῖς δεκάδες ἀνθρώπων τὸ ἐπίστευον καὶ πραγματικῶς δὲν ἐλάμβανον τροφήν, αὐτοὶ θὰ ἀπέθνησκον ἀπὸ τὴν πείναν καὶ ἡ φύσις τοῦ ἀνθρώπου καθόλου μὲ αὐτὸ δὲν θὰ μετεβάλλετο. Ἀκριβῶς τὸ ἴδιον συμβαίνει μὲ ἔλαι τὰ ἄλλα πάθη τοῦ ἀνθρώπου, δηλαδὴ μὲ τὴν ἀγανάκτησιν, τὴν ἔχθραν καὶ τὸ μίσος καὶ μάλιστα μὲ τὸν ἔρωτα διὰ τὰς γυναῖκας, τὴν πολυτέλειαν, τὴν ἐπίδειξιν καὶ τὰ μεγαλεῖα, τὰ ὁποῖα εἶναι ἔμφυτα καὶ εἰς τοὺς θεοὺς καὶ ὡς ἐκ τούτου εἶναι ἀμετάβλητα προσόντα τοῦ ἀνθρώπου. Κατάργητε τὴν τροφήν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὁ ἄνθρωπος θὰ καταστραφῇ. Ἀκριβῶς μὲ τὸν ἴδιον τρόπον, ἐκμηδενίσατε τὰ ἰδιάζοντα εἰς τὸν ἄνθρωπον πάθη καὶ ἡ ἀνθρωπότης θὰ ἐκμηδενισθῇ.

Ἐπίσης τὸ ἴδιον ἠμποροῦμεν νὰ εἴπωμεν διὰ τὴν ἰδιοκτησίαν, τὴν ὁποῖαν δῆθεν οἱ Χριστιανοὶ δὲν ἀναγνωρίζουν. Ρίψε τὸ βλέμμα τριγύρω μας. Κάθε ἄμπελος, κάθε περίφραγμα, κάθε οἰκία — ἐδημιούργηθησαν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὴν συμφωνίαν τῆς κυριότητος.

Ἀπόκρουσε τὸ δικαίωμα τῆς ἰδιοκτησίας καὶ ἀπολύτως καμμία ἄμπελος δὲν θὰ καλλιεργηθῆ, κἀνὲν ζῆρον δὲν θὰ τύχη περιποίησης καὶ ἐπιμέλειαν. Οἱ χριστιανοὶ ὑποστηρίζουν ὅτι εἰς αὐτοὺς δὲν ὑπάρχει ἰδιοκτησία. Ἄλλ' ὠφελοῦνται ἀπὸ τοῦ καρπούς της! Λέγουν ὅτι εἰς αὐτοὺς ὅλα εἶναι κοινὰ καὶ ὅλα συνάζονται μαζί. Ἄλλ' ὅ,τι συνάζουν, τὸ παίρνουν ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου, εἰ ὅποιο εἶναι κάτοχοι ἰδιοκτησίας. Αὐτοὶ μόνον ἐξαπατοῦν τοὺς ἀνθρώπους ἢ νὰ εἴπωμεν καλύτερον, ἐξαπατοῦν τὸν ἑαυτὸν των. Μοῦ λέγεις ὅτι ἐργάζονται διὰ νὰ τρέφονται. Ἄλλ' ὅπως αὐτοὶ ἐργάζονται, δὲν θὰ ἦτο ἀρκετὸν διὰ τὴν τροφήν των, ἀν δὲν ὠφελοντο ἀπὸ τὰ πράγματα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἐδημιούργησαν εἰ ἀνθρωποι, οἱ ἀναγνωρίζοντες τὴν ἰδιοκτησίαν.

Καὶ ἀν ἀκόμη ὑποθέσωμεν ὅτι ἡμποροῦσαν νὰ τρέφονται, εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν μάλιστα θὰ ὑπεστήριζον τὴν ζωὴν των καὶ βέβαια μεταξὺ των δὲν θὰ εἶχον θέσιν οὔτε αἰ ἐπιστήμῃ, οὔτε αἰ καλαὶ τέχναι.

Αὐτοὶ οὐδὲ κἀν ἀναγνωρίζουν τὴν ὠφέλειαν τῶν ἐπιστημῶν μας καὶ τῆς καλλιτεχνίας. Naί, αὐτοὶ δὲν ἡμποροῦν νὰ κάμουν διαφορετικά. Ὅλη ἡ διδασκαλία των περιστρέφεται εἰς τὸ νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν πρωτογενῆ κατάστασιν, δηλαδή εἰς τὴν ἀγρίαν καὶ ζωώδη κατάστασιν.

Δὲν ἡμποροῦν νὰ ὑπηρετήσουν τὴν ἀνθρωπότητα μὲ τὰς ἐπιστήμας καὶ τὴν καλλιτεχνίαν καὶ ἐπειδὴ δὲν τὰς γνωρίζουν, τὰς ἀποκρούουν. Δὲν ἡμποροῦν νὰ ὑπηρετήσουν μὲ τὰ μέσα

ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν ὅλας ἰδιαίτερα προσόντα καὶ πλησιάζουν τὸν ἀνθρωπον εἰς τοὺς Θεοὺς. Εἰς αὐτοὺς δὲν θὰ ὑπάρξουν οὔτε γασί, οὔτε ἀγάματα, οὔτε θέατρα, οὔτε μουσεῖα. Αὐτοὶ διακηρύττουν ὅτι δὲν ἔχουν ἀνάγκην ἀπὸ αὐτά. Ὁ μόνος εὐκολὸς τρόπος νὰ μὴ ἐντρέπεται κἀν εἰς τὴν ταπεινότητά του, εἶναι νὰ περιφρονῇ τὸ ὑψηλὸν καὶ αὐτοὶ τὸ κάμνουν. Εἶναι ἄθεοι. Δὲν ἀναγνωρίζουν τοὺς Θεοὺς καὶ τὴν ἐπέμβασίν των εἰς τὰς ὑποθέσεις τῶν ἀνθρώπων. Δι' αὐτοὺς ὑπάρχει μόνον ὁ πατήρ τοῦ δι' ἀσκάλου των, τὸν ὅποιον ὀνομάζουν καὶ πατέρα των καὶ αὐτὸς ὁ διδάσκαλος, ὁ ὅποιος, κατὰ τὰς δοξασίας των, ἦναι εἰς αὐτοὺς ὅλα τὰ μυστήρια τῆς ζωῆς. Ἡ διδασκαλία των εἶναι μία ἐλευνὴ ἀπάτη! Ἐννόησέ το! Ἡ διδασκαλία μας λέγει: Εἰς τὸν κόσμον ὑπάρχουν οἱ Θεοὶ καὶ οἱ Θεοὶ προσκτεῦουν τοὺς ἀνθρώπους. Οἱ ἀνθρωποι, διὰ νὰ ζοῦν γαλά, πρέπει νὰ σέβωνται τοὺς Θεοὺς καὶ οἱ ἔτιο: νὰ ἐρευνον καὶ νὰ σκέπτονται, ὡς ἐκ τούτου τὴν ζωὴν μας διευθύνει πρῶτον ἡ θέλησις τῶν Θεῶν καὶ δεῦτερον ἡ ὀρθότητος σοφία ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος.

Ὅλοι ἡμεῖς ζῶμεν, σκεπτόμεθα καὶ ἐρευνῶμεν καὶ ἐπομένως προχωροῦμεν πρὸς τὴν ἀλήθειαν.

Εἰς αὐτοὺς δὲν ὑπάρχουν οὔτε Θεοί, οὔτε ἡ θέλησις των, οὔτε ἡ σοφία τῆς ἀνθρωπότητος, ἀλλ' ὑπάρχει μόνον ἓν πρᾶγμα—ἡ τυφλὴ πίστις εἰς τὸν σταυρωθέντα διδάσκαλόν των καὶ εἰς ὅ,τι τοῖς εἶπε. Ζύγισε, ποῖος ὁδηγὸς ἡμπορεῖ νὰ εἶναι ἀσφαλέστερος, δηλαδή ἡ θέλησις τῶν Θεῶν καὶ ἡ ὀρθότητος, ἐλευθέρᾳ δράσει τῆς σοφίας τῆς ἀνθρωπότητος ἢ ἡ ἀναγκαστικὴ τυφλὴ πίστις εἰς τοὺς λόγους ἐνὸς ἀνθρώπου;

(Ἐπεταὶ ἡ συνέχεια).

ΜΙΚΡΑ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Βέργον Ι. Βεργίδην (Σαράντα Ἐκκλησίας).—Κον Μαρίαν Π. Δαγκλή (Καραγάτσιον-Ἀδριανουπόλεως) καὶ Κον Κωνσταντῖνον Ζαγλάρην (Ναζλίον). Ἐπιστολάς σας ἐλάβομεν. Φυλλάδια ἀπεστείλαμεν. Ἀπάντησιν ταχυδρομικῶς.—Κον Πασχάλην Μιχαηλίδην (Δράμαν). Ἐπιστολήν σας καὶ χρήματα ἐλάβομεν. Ἀπάντησιν ταχυδρομικῶς.—Πανος. Ἱερομόναχον Κον Παρθένιον (Ρόδον). Ἐπιστολήν σας καὶ γραμμικόσημα ἐλάβομεν. Φυλλάδια ἀπεστείλαμεν. Ἀπάντησιν ταχυδρομικῶς.—Πανοσιολ. Ἀρχιδιάκονον Κον Ἀγαθάγγελον Π. Δαγίδην (Κῶν). Ἐπιστολήν σας ἐλάβομεν. Συνδρομη-

τὴν νέον ἐνεγράψαμεν. Φυλλάδια καὶ ἀπόδειξιν πληρωμῆς ἀποστέλλομεν ταχυδρομικῶς.—Κον Ἐμμ. Μελανδινὸν (Κων)πολιν). Ἐπιστολήν σας ἐλάβομεν. Φυλλάδια ἀπεστείλαμεν ἐκ τρίτου ἐπὶ συστάσει. Ἀπάντησι ταχυδρομικῶς.—Κον Θεόδωρον Ι. Νικολήν (Σύμην). Ἐπιστολήν σας ἐλάβομεν. Ἀπάντησιν ταχυδρομικῶς.—Κον Ὀλυμπιάδα Δεμπεριάδου (Ἀδριανούπολιν). Ἐπιστολήν σας ἐλάβομεν. Ἐλλείποντα φυλλάδια ἀπεστείλαμεν ταχυδρομικῶς.—Πανος. Ἱερομόναχον Κον Γεννάδιον (Καραγάτσιον). Ἐπιστολήν σας ἐλάβομεν. Ἀπάντησιν ταχυδρομικῶς.—Κον Ἰωάννην Ἀνδρ. Σταματιάδην (Κῶν). Συνδρομητῆς ἐνεγράφητε. Φυλλάδια ἀπεστείλαμεν ταχυδρομικῶς.

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Σμύρνης Χρυσόστομος
† Ὁ Τράλλεων Χρυσόστομος
Π. Παπαδήμου

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΤΟ Δ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΗΣ ΘΡ. ΑΔΕΛΦΟΤ. ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ

Περ. Δουκῆς Π. Δουκέλλης
Γ. Ρουσσέν Στ. Κουκαλῆς
Π. Κασάπογλου Δημ. Τσακῆρης
Α. Ἀθηνογένης Δ. Δουρουδόγλου
Μ. Νικολαΐδης Δ. Σεμιζόπουλος

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐν Σμύρνη	Γρ. ἀργ.	24
» ταῖς ἐπαρχίαις.	»	30
» τῷ ἑξωτερικῷ	φρ. χρ.	7

Ἐκαστον τεῦχος μεταλ. 2

Ἱπεύθυνος : Π. Γ. ΔΟΥΚΕΛΛΗΣ = Ἐν τεῷ τυπογραφίῳ Ὁ ΕΡΗΜΟΣ.